



Milan Vincetič

Kraljica od Congo

Še najbolj je spominjal na podrto vrtno kanglo: spustil je glavo na grodnico, pobesil spodnjo ustnico ter stegnil komolec, s katerim je objemal Betko. Ter pogreval redko sapo. Dobesedno: kajti nekaj poletij, ki jih je bil prebil pri zidarskih mešalcih, mu je posušilo bronhije. Zato so se mu, še posebno kadar se je nenadoma ulila ploha, pobelile oči. Kajti suho apno, tako je žvečil in žvečil, je kot poparjen sneg: vzklije spomladi in mori poleti. Kot tudi dež, ki mu je krivil širok dežnik. Morda zato, ker ga je držal postrani ali ker je kozlička Betka vsake toliko buhnila v ročaj. Ker je bila pač nepotrpežljiva. Neugnana in nejevoljna. Kot pač vsaka dama, se je pridušal, ko si nadene zelen klobuček in natakne salonske pete.

“Tvoja Betkica nosi rožičke, ti pa pleničke,” so ga drezali mimoidoči.

“Če ne bi imel nje, še ne bi videl pičke,” so se komolcali.

“Videl, videl, pa še kako videl,” je speljeval na svoj suhi mlin.

“Pa tudi ozkorita je kot škorpion, ki se piči v lastno rit,” so mu prigovarjali v gostilni, pravzaprav pred skladiščem občinske trgovine, ki je na pomlad postavila mize in stole pod napušč, ki ga nikoli ni dosegla sopara. Niti ploha.

Vsake toliko se mu je v pljučih trgalo. Tudi kri je tu in tam izpljunil ter se izgovarjal na dlesni, ki da si jih je otiral z varekino. Ki da prežre celo kamen ali vsaj lapor, a njegov sapnik je večno zabetoniram. Ter nem in zamašen kot odtočno koleno.

Pod levo pazduho je ljubosumno stiskal tranzistor. Še preden se je odprlo nebo, je spravil baterije v žep in ga zavil v plastično vrečko. Sicer pa ga je vklopil samo takrat, ko se je danilo. Ker da je takrat zrak čist in nedolžen. In še to samo za nekaj minut. Zmeraj se je namreč spomnil sosedovega papagaja, ki se je bil, kadar je žlobudral radio, obesil na platneni zvočnik in čeblljal v gruleči hrvaščini:

“Ma šta lažeš, pička ti materina!”

Tudi Radek ga je vselej ugasnil, če je le zaslišal politiko. In te je bilo zadnje čase na pretek. Samo približno je razumel. A vendar slutil, da gre za čase, ki ne obetajo. Ki so se razklali. Ki da bodo pohodili vse, ki bi radi razkosali državo. Ker da jim je vseeno za skupna jezera, otoke, reke, gorstva in mesta. In to dobesedno.

Bil je komajda pismen, šolo je končal v četrtem razredu, glava se mu ni in ni odprla, a zato se mu je dobrikalo grlo, po katerem je zlival žlahtne požirke žganja. Za pastirja boš dober, ga je bodrila učiteljica, medtem ko se mu je očeh blesketal vražiček.

Ne le zato, ker je imel malega na vzmet in ga je, kadar se je približal osmošolkam, kar izvlekel in povagal, da so dekleta zavreščala, kar ga je seveda še bolj podžgalo. Le zato, ker ga je uganjalo. In zasvajalo. A na toplem ga ni imel še nikoli. In to je bilo to. In več kot to.

Povesil se je kot mušnica in utrujeno zategnil. Betka je zastrigla z ušesi, ga ljubeče obliznila, če bi ji bog poklonil še človeški glas, bi pripela:

“Radek je kozličke pasel,
rad je vriskal, rad je pel.
Ko je čredico napasel,
gnal jo v betlehanski hlev.

V njem sta Jožef in Marija
dete božje varvala,
Radek pa je solze točil,
v njih sta dete kopala.”

A je raje pobrusila in odkopitljala nad kanal. Ki je vztrajno zaraščal. Ker pač ni bilo nikogar, ki bi z mrežo posnel mrest, ki bi ga Radek z veseljem odrinil k bregu, saj se je nabral kot špinača, ki se bo kaj kmalu sesedla pod mostovžem in segla skoraj do zgornjih prečnikov.

Sam pa še vedno nisem bil prepričan, ali imam več vode v čevljih ali v sklepkih. Kajti Radek se je zmeraj nabiral kot nevihta: njegov pogled se je namreč zmeraj kujal kot babji kot.

A me je že zdaleč opazil. Pravzaprav mojo pelerino, v kateri sem bil videti kot močerad. Dvignil je obrvi, predel dežnik v desnico in ljubeče pogladil Betko. Tudi ona se me je že navadila. Lahko sem ji šel z dlanjo po hrbtu in jo razvajal s karamelami ali celo s pudingom, ki smo ga bili dobili za šolsko malico.

“No?” je počeno pozijal.

“Kaj, no?” sem pogriznil.

“Imaš ali nimaš?” je zasekal.

“Če mi boš znal odgovoriti, Radek,” sem se povzpел.

Kot zmeraj je povесil ustnico in srepo pozijal. Videl sem ga, kako je nabiral s prsti, kako ga je prijelo, da bi kar planil name ter iz mene izprašil vso to mojo šolsko učenost, ki bi mu prav gotovo skrknila možgane.

“Odgovoril – kaj?” je sunkovito vstal.

“Kje so ženske najbolj črne?”

Razkoračil se je kot ciganski medved in se počohal po grivi.

“I, kje, med nogami vendar,” se je brezzobo zarežal.

“Ne, Radek, v Afriki,” sem ga popravil.

Glasno je požrl slino, videl sem, kako mu je zatrepetalo adamovo jabolko, njegove šape, ki so se stegnile proti meni in bi me najraje, če ne bi bil odskočil, kar vrgle v zrak kot nadležno smet.

“Če ne verjameš, pa nič ...”

“Verjameš, verjameš pa nič ...” bi se oglasila njegova Betka, ko se je zabubil v fotografijo zajetne gole črnke.

“Take mi še nisi prinesel, mali,” ni mogel priti k sebi, “take, zapečene in osmojene ... A zanjo moram imeti črnega?” je povесil pogled.

“Najbrž, Radek,” sem prikimal.

“Torej jaz ne bi mogel,” si je začel šariti okoli zadrge.

“Bi in ne bi,” sem skomignil, medtem ko je segel v notranji žep suknjiča.

Da bi jo spravil med druge fotografije razkrečenih starlet, ki sem mu jih z veseljem prinašal. In ga z njimi tudi pridobil. Dokončno.

“A samo ena stvar mi ne gre v glavo, mali,” je povесil čeljust, “a imajo te tvoje Afričanke tudi črno mleko ...”

“Če ga nima tvoja kozica Betka, ga najbrž tudi one nimajo,” sem ga pomiril, ko mi je potisnil v roke dežnik, sam pa se spustil na kolena in z nekaj gibi iztisnil iz Betke dobrega pol litra mleka.

S katerim se mi je zmeraj odkupil. In ki je dišalo mnogo bolj kot tisto črno med ženskimi nogami, zaradi česar se je Radek zbujal z bolj motno glavo kot največji učenjaki sveta.

Radka je iztirilo. Komaj sem bil prihlačal izza ovinka, mi je že mahal izpod oreha. Pod njim si je namreč uredil pravo malo domovanje: razprostrl je vojaški koc, na katerem je čez dan poležaval, da bi lahko, kot je sam dejal, kot goldkajzer sledil svojim kozličkom, ki so strigli

bližnje robidovje. Kot tudi nekaj ovac, ki pa jih ni maral. Ker da bi zaudarjale po mačjem dreku, medtem ko bi koze dišale po ženskem popku. Po tolmunu, v katerega ni nikoli pritisnil svojega nosu. Še več: ko je nekoč Živka, zavaljena gospodarjeva hči, priprla vrata hleva in si začela odpenjati gumbe na bluzi, se je kar stisnil k steni in se upiral z vsemi štirimi. Še posebno takrat, ko mu je začela v usta tlačiti nabrekle bradavice, ki da so vleklo po golažu. Ali prepraženi čebuli. Da se mu je kar spahnilo.

Stiskal je tranzistor pod suknjič in se prestopal kot štor. Mečkal je prste in vsake toliko kihnil. Da se mu prezračijo pljuča, je široko pljunil, da gre ven vsa tista malta, ki ni končala na zidarskih odrih.

“Spet laže?” sem pokazal na tranzistor.

“Pička mu materina,” je nejevoljno prhnil.

Sonce pa se je kar razdajalo. Kot tudi bližnje lipe. Vleklo je po medlem, kot da bi se primešal čaj, medtem ko je poševni oreh, kot so dejali, kraljeval z nezdravo senco, v kateri je lovil sanje o širnem svetu, o katerem so se bojda učili v višjih šolskih nadstropjih.

“Kakšna je potem tista njena Afrika, mali?” se je zapičil.

“Črna kot oglje, Radek,” sem pametoval. “Nikoli dežja, nobene kaplje vode, le tu in tam v puščavo pade kakšna mana ...”

“Mana?” je zlogoval.

“In to božja, ki deli darove,” sem dodal.

Najbrž si je predstavljal med, ki se je cedil z višav. Ali gosto Betkino mleko, s katerim bog kropi skozi oblake.

“Je tudi tista najina božja mana?” je zanosljal.

Bil je kot kura: stegoval je vrat, če morda kdo ne vleče na ušesa, oprezal, če v visoki travi ne tiči kak nepridiprav, ki bi mu hodil v zelje, zenice so se mu zožile, lica nabreknila, z rokami se je obesil na jermen, na katerem je večno bingljala vojaška čutara, v kateri je pljusvalo Betkino mleko, ki ga je privoščil, seveda le po kapljicah, samo meni.

“Kako ji je sploh ime, mali?”

“Jewel White,” sem izstrelil.

Pobleдел je. In me prosil, naj mu napišem. Seveda z velikimi tiskanimi.

“J-e-w-e-l W-h-i-t-e,” je črkoval za mano.

In za hipec glasno pogoltnil. Kot da bi se mu v požiralniku nabral krompir.

“Kraljica od Congo?” je radostno zacepetal.

“Kraljica od Congo,” sem povlekel za njim.

Medtem se je razigrala Betka. Pogladi jo je po hrbtu in ona mu je na hlačnici in suknjiču pustila oblaček slin in dlak.

“In kako lahko prideva, mali, do te najine kraljice od Congo,” me je stisnil za zapestje.

Da so mi kar zamlele koščice. In me je preščipnilo v komolcih.

“Samo z ljubeznijo, Radek,” sem se komaj izvil, medtem ko je hlastno odpiral čutarico, ki jo je izcedil na moje čevlje.

Že celo večnost je žagal hlodovino. Pravzaprav smrčal: ko mu je zabrbotala zgornja ustnica, ga je oplaknila Betka. Z jezikom, ki ga je požgal kot smirkov papir. Z gobčkom, ki je dišal po skisanem zelju. S kožo, ki je vonjala po prevretem mleku, ki je vleklo kot moji prsti, ko sem mu priščipnil nos.

“Jebemti,” je zagodel in si pomel oči.

V travini so mulile kože: zabredle so globoko v grmovje, da ukrotijo tako trnje kot prvo jagodičevje, pretegnil se je in si zastrl oči, ko pa je njegov lačni pogled oplazil moj bučkasti obraz, je le stisnil obrvi; bil je sploščen, suknjič, na katerem je bil ležal, in potisnil si ga je pod zatilje, po srajci se mu je cedil bruhec, medtem ko se je Betka slastno oblizovala.

“Kajne,” se mu spahovalo, “da ima najina črna Betka črno mleko?”

“Seveda,” sem mu smeje pritrtil, “saj je namreč kot Jewel White.”

“Kot moja kraljica od Congo?” je segel pod suknjič po čutarico. “Podučaj,” je dvignil nos. “In dobro poglej,” mi je kapnil mleko v dlan.

“Čokoladno je.”

“Črnsko je,” se je zarežal, “kot tale njihov zamorec na steklenici.”

V lipovi krošnji so brenčale ose. Ki so se bile tja naselile lansko jesen. Tudi čebele so ponorele. Zato je dišalo po redkem: Radek se je bil zvil v klobčič in pogledoval s kalnim. Ter vsake toliko pošteno kolcnil.

Bil je živa smrt: stegnil se je v mrtvem imenu, Betka, ki ga je bila za zahvalo obliznila tudi po čelu, se je priključila čredi, medtem ko se je njen gospodar Radek, ki ji je bil prejšnji teden obesil zvonec okoli vratu, češ da so take vodnice tudi na gorskih pašnikih, držal za trebuh, v katerem se mu je hudičevo prerekalo.

Kaj bi drugega: krepko sem srknil iz njegove čutarice. Poparilo me je. In dodobra dotolklo.

“Mojbog,” sem komaj izpljunil, “znorel si ...”

“Ne jaz, oni na steklenici,” se je pijano zarežal.

In se za silo postavil na noge, se zazibal, zdelo se mi je, da se je spremenil v prikazen, in ko mi je znova pomolil pod nos čutarico, sem se poveznil kot ponev.

“Vidiš,” je regljal, “da si iz žolce. Kajti tisti, in ne jaz,” se je potrkal po prsih, “ki imajo žolco v sklepah, se bodo ...”

Tranzistor se je momljaje prerekal. Kar s pestjo ga je utišal. In pljunil kot žirafa.

“Šta lažeš, pička ti materina,” je privil po hrvaško.

“Lažeš,” sem brezkrvno ponovil, medtem ko je stresal čutarico.

“Jebi ga,” je zamahnil z roko, “prazna je kot midva.”

Prazna kot midva, sem se zazrl vanj, medtem ko se je podložil s prazno steklenico ruma in znova zažagal, da bi se še bog zjokal.

“Nima smisla, Radek,” sem mečkal sliko playbojke v žepu.

“Nima smisla,” mu je drgetala zgornja ustnica, medtem ko mu je v nosu brenkal debel smrkelj.

Že od daleč mi je mahal s pismom.

“Le kje si hodil?” je prestopal. “Poglej,” mi je porinil kuverto v roke, “nisem si ga upal odpreti ... Ker je pač pisalo Mister Radek ... Od kod je bilo poslano, mali?” je pritisnil kazalec na znamko.

Dolgo sem mečkal, kot da razbiram nejasen poštni žig.

“Poglej,” mi je iztrgal pismo iz rok, “a ne piše jasno: Congo?”

Posilil me je smeh. Ki pa sem ga moral potajiti.

“Congo,” sem povlekel c.

“Pa tudi na znamki piše Congo, kajne?” me je stresel za rame.

Bila je po šolsko narisana na pisemsko ovojnico: na njej palma, nad njo sonce, nekje zadaj rajski otok.

“Ne da se odlepiti, mali,” je pomižal. “Živka jih celo zbira, nekoč mi jih je kazala, trdila je, da so na njih največje znamenitosti ... Ima torej Congo,” je zategnil c, “morje? Drevesa, ki jih pri nas ni?”

“Moral boš vprašati poštarja,” sem se namuznil, “on vse ve. Pravzaprav oni vse vedo. Pomisli, Radek,” sem ga potegnil za rokav, “v daljnem Congu je tvoja kraljica vrgla v nabiralnik pismo, na katerem je bilo napisano le Mister Radek – Jugoslavija, pa je prišlo le tebi v roke.”

Le njemu v roke, sem se pridušal, ko sem poštarju porinil v žep škatlico cigaret, le njemu v roke, se je posmihal in se zavihтел na moped, ki ga je Betka vedno nasadila, še preden ga je razjahal.

Zlagoma sem odpiral pismo: Radku so se pocedile sline, videl sem, kako si je z levico praskal neobrite kocine, ko pa sem mu pomolil list pod nos, mu je zaprlo sapo.

“*Do not forget what you have promised me,*” je izgovarjal za mano zlog za zlogom.

“Ne pozabi, kaj si mi obljubil,” sem prevedel na prvo žogo.

Zazijal je: na čelu se je mu porisal potoček znoja.

“*I am waiting for your love,*” je komaj izjecljal.

“Čakam te v ljubezni,” sem stresel iz rokava.

“*Forever yours Jewel White,*” je olajšano dvignil pogled.

“Za vedno tvoja Jewel White,” sem dvakrat ponovil.

“Kraljica od Congo?” se je prijel za glavo.

In si šel skozi lase, si odpel zgornji gumb ter globoko vdihnil. In gladil ter gladil kuverto.

“Pa to?” je stresel pismo na dlan.

“Njeni *pussy hair,*” sem se komaj zadržal.

“*Pussy hair,*” je ovohaval čopek črnih dlačic.

Zdelo se mi je, da bo kar poletel: da mu je ona, ta Jewel White, kraljica od Congo, v dokaz ljubezni poslala čopek sramnih dlačic? Ona, ki ga čaka v ljubezni? Ona, ki ji je tisočkrat obljubil, da bo prvič, ko jo bo srečal, padel na kolena, kot je Živka pred njim, padel in ji šel z ustnicami od stopala do popka, ki ga bo izsesal kot marelico. In potem zapotoval še više, kot je videl na slikah, ki sem mu jih prinašal, do višenj na dojkah, ki jih bo osmukal kot Betka divji šipek. Tako dolgo bo vztrajal, da se bo jagoda odprla in da bo pocmokal vrelo mleko, s katerim ji bo porisal vrat in podbradek. In nič ga ne bo ustavilo, da se ne bi prižl na njene sočne ustnice, ji šel z jezikom globoko, globoko, kot ona njemu, medtem ko ga bo v preponi tako pregrelo, kot da gre za malo smrt.

“Radek,” sem ga potresel.

Dvignil je veke in pobrusil z zobmi. Kot da se je v hipu posušil: čez obraz se mu je priklatil večer, vonj po zraku, ki je lezel pod obleko, po lipah, ki so pršile po travi zlatast dež, po pticah, ki so se zatele v višine, medtem ko se je čredica, ki jo je bila vodila Betka, potikala med grmičjem, ne meneč se za mahovino in svežo podrast.

“Je res napisala, da me čaka v ljubezni?” je votlo pozijal.

S kazalcem sem šel po vrstici. In se ustavil pri vsaki črki.

“In kaj je to ljubezen, mali?” je spustil veke.

“Vse to,” sem zakrilil z rokami.

“To, kar moški da ženski?”

“To, kar moški nima ženskega,” sem se postavil.

Popraskal se je po betici in nakrivil čeljust.

“Pa ji lahko zapojem tisto svojo, čeprav je kraljica od Congo?” je pogrbal čelo.

“Saj vendar komaj čaka, Radek,” sem hlastno pridal.

Pokazal sem na tranzistor, ki je moteče preskakoval. In vztrajno pošumeval.

“*Ma šta lažeš, pička ti materina,*” je oponašal papagajev glas.

“Stoj,” sem ga ustavil, medtem ko je glas radijskega napovedovalca vidno drgetal, češ, v državi se zastruje, v bližnji vojašnici so odklopili elektriko in vodo, neki oboroženi uporniki s čudnimi oznakami menda že postavljajo barikade na cesti, medtem ko so bojna letala v stalni pripravljenosti.

“Misliš, da moram za mojo kraljico od Congo še izbrusiti svojo pesem?” je zagagal, da je Betka zašilila, ovce pa se zavlekle pod vejevje, ki se je začelo potiti od večerne sopare.

Za debel teden je kar poniknil. Medtem se je junij kar paril: na ušesa sem vlekel, kako so tanki, o katerih je stric pripovedoval, da lahko prečijo reko tudi pod vodo, nekajkrat poskušali prodreti na ulico, kako se je vojska, za katero je oče ponosno dejal, da je armada, zavlekla v vojašnice in zasedla bojne položaje, medtem ko je radio, ki ga doma nismo nikoli izklopili, prenašal politiko na politiko, na katero bi se – za razliko od mene – Radek gladko požvižgal.

Ker se je pač zaselil na južni zaselek. Pravzaprav ga je napotila Živka, ki mu je vztrajno menjavala baterije v tranzistorju ter ga rotila, naj ga nika ne ugaša, kajti čreda, pa tudi on, sta vredni več kot vsa širna domovina, zaradi katere si bodo menda kaj kmalu skočili v lase.

“*Laže, pička mu materina,*” je pogreval, ko mu je potisnila v žep rezervne baterije.

“Laže tvoja nora glava,” ga je zavrnila.

Srepa je prevrnil beločnice: najraje bi jo kar zlasal. Kajti zanj je bila zmeraj prasička: zavaljena, s tistimi mastnimi kolobarji okoli bokov, z vonjem čebule in potom, ki ji je delal skorjo po vratu.

“Kaj pa, če je tvoja Jewel že na poti?”

Zazijal je kot koštrun. Ni se mogel premagati, da se ji ne bi pohvalil s pismom, nad katerim je le vihala nos, pismom, v katerem je bilo črno na belem, da je večno njegova in da ga čaka v ljubezni.

“Ali pa boš moral ti k njej v tisti Kongo,” ga je zbodla.

“Congo,” jo je popravil.

“Kako pa jo boš našel, saj so si črnke enake kot jajce jajcu?”

Prestopil se je, kot bi ga kdo s šilom.

“Saj imam vendar to,” ji je pomolil po nos šopek dlačic.

“Smrdijo po kozje,” je pridihnila.

Tokrat je dišala po polenti in praženih jetrcih. Kar je Radek sicer oboževal, vendar ni mogel prenesti, da se je zraven primešal vonj njene obleke, v kateri je, o tem je bil sveto prepričan, cele mesece spala.

“Most je miniran, Radek,” je dvignila obrvi.

Most, se je popraskal po neobriti bradi. Tisti most, čez katerega se pride do mesta, v katerem je bil nazadnje pred celo večnostjo, ko ga je mama hotela vpisati v posebno šolo. Lesen most, ki mu je ostal v spominu zaradi grobih mostnic, po katerih je avtobus hudo poskakoval. Most, za katerega je bil slišal, da bi ga morali že zdavnaj podreti, ker ga je spodjedel narasli vrtimec. Most, ki bi se najbrž zrušil sam od sebe, če bi tank na drugi strani le glasneje prdnil.

Zato se je kar preselil k vojski. Pravzaprav k zemljankam, do katerih je bilo poldrugo uro hoda. A zanj in za njegov trop je bilo to mala malica. Vedel je, da zemljanke niso ograjene, da raste na njih najsočnejša trava, da se bo Betka, njegova ljubica, najraje postavila kar na čelo zaklonišča, pod njo pa bodo čemeli tovornjaki in džipi, v katerih da so take antene, ki dosežejo celo nevidni Congo.

“Congo,” je ponovil stražarju in mu pokazal izzivalno Jewel.

“Congo?” ga je s pogledom ošinil vojak in si predel kalašnikovko na levo ramo.

“Congo,” ga je poščegetal s šopkom dlačic.

“Koga pa?”

“Kraljico od Congo,” je zlogoval.

“Četudi kraljico od Congo,” je z rezervnim ključem, ki so ga bili skrivali med priročnim gasilnim priborom, hlastno odklenil kabino radijske postaje. Iz katere je butnilo po postanem, bakelitu in prežganem, ko pa je stražar, očitno radiovezist, prižgal posenčeno stropno tlivko, si je Radek kar pljunil v roke.

“Brž,” ga je podvizal stražar.

Dobesedno ga je posedel na vrteči stol in mu nataknil slušalke. Še prej je vztrajno preklapljal po aparatu, polnem kazalcev, skal, tabel, odklonov in elektronk, ki so brlele nekje v drobovju. V glavi mu je šumljalo, zdelo se mu je, da mu jo bo razneslo od glasov, ki so preskakovali, jecljali ali pogrizli zloge besed, za katere ni bil nikoli prepričan, kje so se začele. Ali končale.

Vrtelo se mu je, to je svet, ki ga lahko samo slišiš, a je vseeno bolj resničen od tistega, o katerem nam lažejo naše oči, mu je zatrjeval stražar, ki ga je pridobil z rumovim mlekom, pogledj, Radek, je pritiskal na neka stikala in mrko sledil kazalcem, ki so poplesavali nekje v sredini, še malo, zdaj sva v Čadu, zdaj prečkava Kamerun, še malo

in bova v Gabonu, a morava paziti, da naju mimogrede ne zanese v Malavi.

“Zdaj,” je klecnil s prstom po mizi, “na zvezi sva ...”

“Congo?” je poškilil.

“Kraljica od Congo,” je pokimal stražar in mu nastavil mikrofon.

Radek je pogrknil, izvlekel pismo, ki ga je ves čas mečkal v žepu in hlastno črkoval:

“Dear Jewel,

do not forget what you have promised me.

I am waiting for your love,

forever yours Radek.”

“Radek,” je ponovil stražar in obrnil prekinjalo ob voltmetru.

Radek je žarel: njegov pozdrav v črkovani angleščini je pravkar potoval čez saharske sipine do pragozdov in rudnikov države Congo, ki je bila zanj zmeraj na c, stražar pa je vsake toliko pogledoval na uro, kajti telefon pri rampi je začel vneto žvrkljati.

“Najbrž iz štaba,” je pobledel.

In že isti hip zmanjkal. Videl je, kako se je kot podlasica pretikal med tovornjaki in terenci, kako je s sotovarišem, ki je stražaril odsluženega lovca, na katerem so pilotski kadeti vadili zagon motorja, izmenjal nekaj kratkih besed, ko pa se je vrnil, je odložil orožje v kot in mu znova nataknil slušalke.

“Še enkrat, da potrdiš in da se ne izgubi, pa tudi zvočno melodijo ji pošlji zraven ...”

“Zvočno melodijo?” je obesil čeljust.

“Tisto svojo, Radek,” mu je pomežiknil stražar, “o Radku, ki je kozličke pasel ...”

Za las je še posenčil luč in ga prepustil: njegovo petje se je prehitelo, kot bi paral vrečevino, videl je, kako mu je izstopila vratna žila, kako so se mu oči zasteklile in za hipec uplahnile, medtem ko so se nohti zajedali v namizni linolej. Melodija, ki jo je bil sproti krpal, se je odbijala od betona in karoserij vojaških vozil, ki so s polnimi rezervoarji čakala, da končno zapustijo te krtine, ki so objedle skoraj polovico njegovega glasu, da je na mikrofonu ostala le lužica njegovih slin.

“*I am waiting for your love, my darling Radek,*” je ujel šumeči glas v desni slušalki.

“*Do not forget what you have promised me, my darling Jewel,*” je zadrdral v mikrofon, na katerem je, ko je stražar ugasnil stransko stikalo, začela utripati rumena lučka.

“Veza je prekinjena,” mu je pojasnil stražar, si oprtal kalašnikovko in ugasnil glavno luč.

“Najbrž je Congo predaleč?” je zamencal Radek.

“Tako daleč, da bo tvoja pesem šele jutri pri njej,” je pokimal stražar, pretaknil obešanko in mu velel, naj se skloni, kajti na rampi je že postajal desetnik s stražarjem, s katerima, vsaj po videzu, ni bilo dobro češenj zobati.

Če ne bi zasmrkal, bi se spotaknil obenj: ležal je kot ličinka, zavita v maskirno šotorsko krilo. In glasno hlipal. Stresel sem ga ramena, da se je sunkovito obrnil na hrbet ter se nakremžil.

“Radek,” sem ga hotel spraviti v dobro voljo, “ali les plava na vodi?”

“Plava,” je pogrknil.

“Zakaj se pa potem potopi lesena barka?” se nisem dal.

Najraje bi mi pljunil v moj pametni obraz. Potegnil je nosnice, usločil ličnice in namrščil obrvi. Ter podrsnil z zobmi.

“Radek,” sem spet začel, “ali železo plava na vodi?”

“To ve vsak tepec,” je krevsnil.

“Zakaj pa potem plujejo železne ladje?” sem ga napičil.

Zvil se je klobčič in se do krvavega ugriznil v zgornjo ustnico. Ter glasno povlekel smrkelj.

“Tako je tudi z ženskami, Radek,” sem pametoval.

“Sama filozofija,” je prhnil, “kot bi prdnil skozi rešeto.”

Bil je nasajen in hkrati poparjen. Po čelu so mu vijugali potočki znoja, brisal se je z rokavom, ki je že marsikaj pobrisal, pogrkaval, kot da ima v grlu kost, ki mu bo zdaj zdaj predrla kožo.

“Apno je proti vsemu temu, kar me je doletelo, pravi žegen,” je zasopel.

Spodaj je koračil do zob oborožen stražar. Sklonil sem se nad čelo zemljanke in si zastrl pogled: na nasprotni strani je desetina vojakov naveličano dvigala pokrove motorjev in dolivala olje. Vsake toliko so zagnali motorje, da so se izkašljali. Kajti zima jih je dodobra obrala: ne le, da je gorivo postalo kaša, tudi akumulatorji so se izsušili. In to dobesečno.

Poročnik je nervozno motovilil okoli in si skrbno zapisoval vsako pomanjkljivost, medtem ko so vojaški mehaniki v kombinezonih legali pod podvozje in trkljali po končnikih in zavornih ploščicah. Da bi se vsaj za noht oluščila rja. Poročnik najbrž ni imel časa, da bi se ubadal z nama, čeprav je vsake toliko povrtel glavo, kot bi nama dal

vedeti, naj vseeno nimava predolgega nosu. A Radek je z vojaki že zdavnaj sklenil krvno bratstvo. Celo več: opijal jih je s kozjim mlekom, v katerega je mešal žganje, v zameno pa so skupaj listali *Figurae veneris*, knjižico s spolnimi položaji, ki so jo bili skrivali izza blatnika terenskega vozila. Zabavalo jih je, ko jim je razkazoval svojo kraljico od Congo, ki ga, o tem je bil sveto prepričan, vsak dan roti, naj vendar ne pozabi, kaj ji je obljubil.

“In kaj ti je obljubila?” sem ga prehitel.

“Da bo večno moja in da me čaka v ljubezni ...” je žarel.

Potem pa je kar bruhnil v jok. Komaj je izdaval, da je predvčeraj zadremal na travi z njeno sliko na prsih in Betka ...

“Jo je kar prežvečila,” je hlipal. “Pa tudi njeno pismo, koza kozasta,” ni mogel priti k sebi.

Bil sem na trnih. Kot tudi vojaki v zemljanki, nad katerimi je vse glasneje revskal poročnik, češ da se lahko že ponoči zbudijo iz oči v oči s sovražnikom.

“Nevarno postaja, Radek,” sem ciknil.

“Samo da se moji kraljici od Congo nič ne zgodi,” je zasrepel.

In se kot vreče skobacal na noge ter poklical Betko. Kozica je nič hudega sluteč priskakljala in se mu podrgnila po kolenu. Njene oči so drobile kot pikapolonice, zastrmela se je vame, kot da sem grm, ki bi ga z veseljem obrala, poznala me je že, ko pa mi je potisnil v roke njeno ovratnico, se je stisnila obme in zadrgetala s celim telesom.

“Zaklal te bom ali posilil, ljubosumka,” je bilo zadnje, česar se spomnim, medtem ko sem si privil opletajoče Betkine rožičke k trebuhu, iz katerega se je čez čas pocedila kri, pomešana z blatom in neprežvečenimi grižljaji kruha s šolsko margarino, ki jih želodec še ni uspel zmleti.

Veke me niso in niso ubogale. Bile so ohlapne, pod njimi se je gostila tema, ki je potovala v krogih, z roko sem potipal nekaj trdega na trebuhu, ki se je bil usločil kot deska.

Skozi reže na roletah je cincalo sonce. Dober seženj za mojim hrbtom je suho odštevala stenska ura, na hodniku je nekaj sester tekalo ob bolniku na vozičku, od nekod se je trgalo, da morajo hitro v kirurško, ki je že tako in tako v stalni pripravljenosti, zdelo se mi je, da slišim zavijanje siren, morda celo zvok vojaškega letala, ki pa je bilo manj resnično kot steklenička na stojalu, ki se je vztrajno praznila v mojo levico.

“Zbudi se že vendar,” me je potreslo.

Iz meglice se je priluščil Živkin obraz. Pravzaprav sem najprej ujel njene mesnate ustnice, ki bi me skoraj popivnale. In seveda velikanski križec, ki se je bil dušil med njenimi hlebčki.

“Precej krvi si izgubil, mali,” me je pogladila po čelu.

Sestra, ki se je bila mudila pri bolniku ob oknu, se je zvedavo obrnila.

“Na, mali, da ti ne bo dolgčas,” je postavila meni znan tranzistor na omarico. “Njegove baterije so skoraj nove, pa jih nisem zamenjala,” se je sklonila nadme.

Ter ga prižgala. Sprva se je zdelo, da lovi sapo, potem se je umiril. In stekel. Kot da sledi napovedovalcu, ki kar ne more ujeti dogodkov.

“Vojašnica je obkoljena ... ljudje protestirajo ... na obmejni stražnici ostrostrelec ubil častnika, ki se ni hotel predati ... pomotoma sestrelili helikopter, medtem ko je sovražna eskadrilja pripravljena na vzlet ... tank pokončal fotografa ... težki oklepniki, ki so krenili iz vojašnice, so ustavljeni pred miniranim mostom ... naše enote so dodatno oborožili s protioklepnimi bazukami ... general A. grozil, da bo ...”

“Pst!” me je prijela za zapestje.

“Predvčeraj smo prišteli povsem nepotrebno civilno žrtev ... pastir Radek, J., ki je pasel koze na območju področnega vojaškega skladišča, je zašel na minsko polje, na katerega mu je bojda pobegnila ena od živali ... Žrtev smo našli šele danes dopoldne, medtem ko žival ...”

“*Ma šta lažeš, pička ti materina,*” sem v mislih izdaval.

“*Do not forget what you have promised me,*” mi je požugala Živka, medtem ko so njeni boki zaplali skozi bolniška vrata, ki so jih bili za vsak slučaj kar sneli.

“Kaj je rekla?” se je obrnila bolničarka, ki mi je bila prinesla čaj.

“Da je kraljica od Congo,” sem priprl veke, ona pa je pritisnila uho na moje ustnice, ki bi se ji najraje zagrizle v sladkast mešiček.